

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/82/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412208974
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6412208974.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom 851 02 Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom 851 01 Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: P. Q., narodený XX.XX.XXXX, bytom XXX XX V. P., L. XX/XX, zastúpený splnomocneným advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, so sídlom Advokátska kancelária 984 01 Lučenec, J. Kráľa 5/A, do 30.06.2016 za účasti dovtedajšieho vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom 080 05 Prešov, Važecká 16, IČO: 42176 778, zastúpené splnomocneným advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, so sídlom Advokátska kancelária 984 01 Lučenec, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie 1.290,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom číslo konania 10Cb/1/2013-436 zo dňa 14.11.2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom číslo konania 10Cb/1/2013-436 zo dňa 14. 11. 2017 vo výroku I. m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške, čím dochádza aj k zmene výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu istiny vo výške 1290,80 eur spolu s úrokom z omeškania špecifikovaným v konkrétnych výškach zo špecifikovaných súm za jednotlivé obdobia omeškania žalovaného do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. súd žalobu žalobcu vo zvyšnej časti úroku z omeškania zamietol a výrokom III. súd rozhodol o trovách prvoinštančného konania a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval právny a skutkový základ sporu a uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu vo výške 2328,98 eur spolu s príslušenstvom z titulu neuhradeného zostatku úveru zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 26.02.2008 medzi právnym predchodcom žalobcu (spoločnosťou GE Money, a.s. so sídlom v Bratislave) a žalovaným, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 50 000,- Sk (1.659,70 eur) a žalovaný sa zaviazal úver vrátiť v pravidelných 72 mesačných splátkach vo výške 1112,- Sk s dátumom prvej splátky do 26.3.2008, dátumom každej ďalšej platby k 26. dňu v mesiaci. V zmluve bola dojednaná ročná percentuálna miera nákladov za úver vo výške 16,57 %. Žalovaný si svoju zmluvnú povinnosť splácať úver riadne a včas nesplnil a keďže žalovaný bol v zmysle obchodných podmienok veriteľa v omeškani s platením viac ako troch splátok úveru, došlo k zosplatneniu úveru, čím bola platnosť zmluvy ukončená. Právny predchodca žalobcu postúpil svoju pohľadávku na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.9.2009 na

žalobcu. Súd na pojednávaní dňa 22.11.2013 pripustil zmenu žaloby a predmetom sporu tak zostal nárok žalobcu na zaplatenie istiny vo výške 1290,80 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania z jednotlivých splatných splátok úveru počnúc od 27.7.2009 a s poslednou splátkou 27.2.2012 do zaplatenia. V ostatnej časti súd konanie zastavil. Súd prvej inštancie ako ďalšiu zásadnú skutočnosť konštatoval, že dňa 21.6.2010 bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktorej obsahom bolo v bode 2. uznanie záväzku, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom č. zmluvy XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.2.2008 vo výške 1 615,98 eur a v bode 3. predmetnej dohody bol dojednaný splátkový kalendár, v ktorom sa žalovaný zaviazal zaplatiť predmetný úver splátkami vo výške 50 eur mesačne s dátumom splátky vždy k 15-temu dňu v mesiaci, pričom dátum prvej splátky bol dojednaný k 15.7.2010. V bode 4. tejto dohody bola medzi zmluvnými stranami dojednaná rozhodcovská doložka. Následne súd konštatoval predošlú genézu sporu, zhrnul dokazovanie a vyslovil, že dospel k záveru, že žaloba žalobcu v znení jej pripustenej zmeny je dôvodná v celom rozsahu. Súd mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu (spoločnosťou GE Money, a.s.) a žalovaným bola dňa 26.2.2008 uzatvorená zmluva, ktorá má nepochybne spotrebiteľský charakter, ktorý je daný tak predmetom zmluvy, ako aj samotnými účastníkmi zmluvného vzťahu, keďže právny predchodca žalobcu vystupoval v danom zmluvnom vzťahu ako veriteľ - dodávateľ, ktorý poskytuje úvery obdobnou formou bližšie neurčenému počtu spotrebiteľov, pričom poskytovanie úverov je predmetom jeho podnikateľskej činnosti a žalovaný vystupoval v danom zmluvnom vzťahu ako spotrebiteľ, ktorý čerpal úver na uspokojovanie svojich spotrebiteľských potrieb. Uvedené skutočnosti nerozporoval v konaní ani žalobca. Súd následne podrobil posudzovanú zmluvu súdnemu prieskumu podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko predmetná zmluva sa riadi ustanoveniami tohto špeciálneho predpisu koncipovaného na poskytovanie úverov spotrebiteľom a zistil, že predmetná zmluva neobsahuje všetky náležitosti, ktoré zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy vyžaduje, pričom absenciu týchto údajov sankcionuje tým, že predmetný úver sa v zmysle § 4 ods. 3 považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd uviedol, že posudzovaná zmluva neobsahovala konkrétne konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, pričom uvedenie počtu splátok, ktorými má byť úver zaplatený, ako údaj o konečnej splatnosti úveru nepostačuje. Rozhodovacou činnosťou súdu bolo už ustálené, že tento údaj musí obsahovať presný dátum ukončenia úverového vzťahu uvedením dňa, mesiaca ako aj roka. Predmetná zmluva ďalej neobsahuje ročnú úrokovú sadzbu a taktiež ani údaj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný spotrebiteľský úver. Zmluva síce obsahuje údaj o výške, počte splátok ako aj o termínoch jednotlivých splátok, avšak tieto splátky bližšie nerozdeľuje na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, čo je tiež obligatórny údaj predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vzhľadom na vyššie uvedené súd považoval predloženú zmluvu o úvere a ďalších úverových produktoch zo dňa 26.2.2008 síce za platne uzavretú, avšak vzhľadom na absenciu obligatórnych náležitostí považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Keďže žalovaný si neplnil svoje zmluvné povinnosti riadne a včas a bol v omeškani s platením viac ako troch splátok úveru, pristúpil právny predchodca žalobcu k zosplatneniu úveru. Súd v súvislosti s tým uviedol, že aj keď v konaní nemal preukázané, že právny predchodca žalobcu túto skutočnosť oznámil žalovanému písomne, vychádzal z toho, že dlh žalovaného sa stal splatným v zmysle tohto bodu obchodných podmienok, keďže z platobnej histórie bolo zrejmé, že žalovaný nezaplatil od doby poskytnutia úveru po zosplatnenie úveru viac ako tri splátky, ktorá skutočnosť vyplýva z platobnej histórie, z ktorej súčasne vyplýva aj tá skutočnosť, že právny predchodca žalobcu k dátumu 01.11.2008 má vedenú poznámku „Zřeknutí se budoucího poplatku za vedení účtu“, ktorú skutočnosť žalobca v konaní ozrejmil tým spôsobom, že k tomuto dátumu došlo k mimoriadnej splatnosti úveru z dôvodu nesplácania úveru žalovaným. Právny predchodca žalobcu súčasne od tohto dátumu neúčtoval žalovanému žiadne sankcie v súvislosti s úverovou zmluvou. Žalovaný v konaní potvrdil, že právny predchodca žalobcu mu doručil upomienku, v ktorej mu oznámil, že došlo k zosplatneniu úveru. Uvedená skutočnosť medzi stranami sporu nebola sporná, preto súd vychádzal z toho, že úver bol k tomuto dátumu zosplatnený v celosti. Pokiaľ ide o samotnú dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 21.6.2010, súd doplnil dokazovanie v intenciách predošlého zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu za účelom zistenia, za akých okolností bola predmetná dohoda so žalovaným uzatváraná a či žalovaný danú dohodu uzatváral pod nátlakom. Súd v konaní vypočul bývalú manželku žalovaného, ktorej výpoveď však súd hodnotil ako tendenčnú s účelom napomôcť žalovanému. Svedkyňa ihneď v úvode svojho výsluchu, bez toho, aby jej súd ozrejmil k akým skutočnostiam bude vypočúvaná, uvádzala, že žalovaný podpísal danú dohodu pod nátlakom obchodného zástupcu a až na opakované upozornenie súdu na trestnoprávny postih, ktorý plynie z krivej svedeckej výpovede, na ďalšie otázky súdu odpovedala neurčito a uviedla, že obsah rozhovoru nepočula. Keďže súdu sa nepodarilo napriek vysokej snahe o predvolanie obchodného

zástupcu L. E. vypočuť, súd od jeho výsluchu analogicky postupom podľa § 198 ods. 3 CSP upustil. Súd však v odôvodnení rozsudku konštatoval, že je mu z iných obdobných prípadov z úradnej činnosti známe, že daný obchodný zástupca v iných konaniach uvádzal, že pri podpisovaní daných dohôd, či zmlúv postupoval vždy zákonne, na dané stretnutia sa vždy telefonicky vopred ohlásil a dlžníci predmetné dohody podpisovali po náležitom upozornení na ich obsah. Z uvedeného dôvodu súd nemal v danom konaní preukázaný akýkoľvek nátlak, ktorý mal byť na žalovaného vyvíjaný pri podpise zmluvy, naopak samotný žalovaný potvrdil, že obchodný zástupca sa na stretnutie vopred ohlásil, bol si vedomý o aký záväzok sa jedná a podľa vyjadrenia svedkyne bol u nich v domácnosti 30 - 45 minút, teda ani táto skutočnosť nesvedčí o tom, že by žalovaný danú listinu podpisoval v časovej tiesni a nemal možnosť sa oboznámiť s jej obsahom. Súd dohodu opakovane podrobil súdnemu prieskumu v nadväznosti na súdnu ochranu spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, pričom sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že predmetná dohoda je nekalou obchodnou praktikou žalobcu. Súd mal za to, že predmetná dohoda jasným spôsobom vymedzuje práva aj povinnosti zmluvných strán, je z nej jasné, že je uzatvorená medzi veriteľom na jednej strane a dlžníkom na strane druhej, pričom zrozumiteľným spôsobom v piatich bodoch uvádza základné časti tejto dohody, ktorými sú jednak uznanie záväzku, splátkový kalendár (forma splatenia záväzku) a v poslednej časti rozhodcovskú doložku. Pokiaľ ide o samotné uznanie záväzku, súd vychádzal z toho, že na predmetné uznanie záväzku je potrebné aplikovať ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka a vyslovil, že tento článok dohody obsahuje všetky obligatórne náležitosti ktoré zákonodarca vyžaduje pre platnosť takéhoto uznávacieho prejavu žalovaného. Z uznania je zrejmé, z akého dôvodu vznikla pohľadávka žalobcu, pohľadávka žalobcu je v nej presne vymedzená číslom zmluvy, dátumom uzavretia zmluvy, ako aj výškou poskytnutého úveru. Z uvedeného dôvodu mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný mal možnosť, pokiaľ by venoval predmetnému dokumentu aspoň minimálnu pozornosť, oboznámiť sa s obsahom tohto článku zmluvy a muselo mu byť zrejmé, o aký dlh sa jedná, preto nemožno hovoriť o tom, že uvedené uznanie záväzku si nevšimol a nebol si vedomý čo podpisuje. Pokiaľ by tomu tak bolo, túto skutočnosť nemôže súd pripisovať na vrub samotného žalobcu, nakoľko predložená dohoda je koncipovaná len na jednom liste, spísaná písmom primeranej veľkosti, a je formulovaná jasným a určitým spôsobom, pričom každý bod zmluvy je osobitne označený a väčším písmom je napísaný predmet právneho úkonu, ktorý spotrebiteľ uzatvára s veriteľom. Žalovaný navyše túto listinu podpisoval v čase, keď mu muselo byť bezpochyby zrejmé, že nesplácal už dlhšiu dobu svoj splatný dlh voči žalobcovi. Súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného, že predmetná dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je nekalou obchodnou praktikou práve z toho dôvodu, že bola vypísaná na vopred pripravenom formulári, do ktorého sa vpisovali len konkrétne údaje odporcu a zmluvy. Súd poznamenal, že pokiaľ by došiel k takémuto záveru, každá zo zmlúv uzatváraná bankovým či nebankovým subjektom by tak musela byť považovaná za nekalú obchodnú praktikú, nakoľko tieto subjekty využívajú predtlačené formulárové znenia zmlúv vzhľadom na vysoký počet administratívneho aparátu, ktorý uvedené zmluvy so spotrebiteľmi uzatvára, pričom do týchto zmlúv vpisujú len požadované údaje o klientoch a uzatváraných produktoch. Vzhľadom na tieto závery potom súd posudzoval aj námietku premičania nároku žalobcu a uviedol, pokiaľ záväzok žalovaného sa stal splatný k dátumu 01.11.2008, pričom dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku bola medzi stranami sporu podpísaná dňa 21.6.2010, k uvedenému dátumu tak nemohlo dôjsť k premičaniu nároku pôvodného žalobcu a žalovaný tak neuznával premičaný dlh. Keďže prvá splátka v zmysle zmluvy o úvere (v tejto časti zmluva zostáva v súlade s § 4 ods. 3 Zákona č. 258/2001 Z.z. platná) bola splatná dňa 26.03.2008, nebola k dátumu uzatvorenia spornej dohody (21.06.2010) premičaná ani prvá splátka, preto nemohli byť premičané ani ostatné splátky úveru, ktorých splatnosť nastala po tomto dátume. Záväzok žalovaného nadobudol následne splatnosť k dátumu 1.11.2008 v celosti z titulu vyvolania mimoriadnej splatnosti úveru. Ani od tohto dátumu nemohlo dôjsť k premičaniu záväzku žalovaného, nakoľko k dátumu uzavretia spornej dohody neuplynula trojročná všeobecná premičacia doba. Nie sú preto pravdivé výhrady žalovaného, že žalovaný mal uznať premičaný dlh. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku vyjadroval aj k výhradám žalovaného, že predmetná dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku bola už posúdená ostatnými všeobecnými súdmi na území Slovenskej republiky za nekalú obchodnú praktikú, pričom pripojil rozhodnutia ostatných všeobecných súdov, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR. Súd poukázal na to, že predmetné rozhodnutia riešia skutkovo a právne inú situáciu, kedy spotrebiteľia uznali predmetnou dohodou premičaný dlh, pričom o tejto skutočnosti nemali vedomosť. Toto sa však netýka prejednávanej veci, nakoľko žalovaný dohodou neuznal premičaný dlh. Súd prvej inštancie tak premičanie nároku právne posúdil podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, keďže dlžník písomne uznal dlh čo do dôvodu aj výšky a v danom prípade sa dlh premičuje za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo. Keďže k uznaniu došlo dňa 21.6.2010 a žalobca podal návrh na súd dňa 13.7.2012, nedošlo tak k

uplynutiu desaťročnej premlčacej doby a žaloba žalobcu bola podaná v lehote. Pokiaľ žalobca v konaní požadoval len zaplatenie čiastky vo výške 1290,80 eur, súd posúdil nárok za dôvodný v celom rozsahu a tento mu priznal. Súd súčasne priznal žalobcovi aj právo na úrok z omeškania vo výške 9 % ročne v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., s konštatovaním, že žalobca mal možnosť požadovať úrok z omeškania z plnej sumy istiny od 17.07.2010, nakoľko od tohto dátumu došlo opakovane k splatnosti dlhu. Keďže však žalobca požadoval zaplatenie úroku z omeškania z jednotlivých splátok úveru vo výške 23,05 eur od 27.07.2009 až po poslednú splátku vo výške 461,- eur od 27.07.2012 do zaplatenia, súd priznal žalobcovi úrok z omeškania zo splátok počnúc od 27.07.2010, (teda splátky, ktoré nasledujú po jeho splatnosti 17.07.2010), nakoľko bol viazaný žalobou. Súd žalobu v časti, v ktorej žalobca požadoval úrok z omeškania z jednotlivých splátok vo výške 23,05 eur počnúc splátkou od 27.07.2009 po splátku 27.06.2010 zamietol ako nedôvodný, keďže vzhľadom na neskôr uzavretý splátkový kalendár došlo medzi zmluvnými stranami k novej dohode o splatnosti dlhu, na základe ktorej sa dlh stal v celosti splatný 16.07.2010. O trovách prvoinštančného konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, nárok na plnú náhradu trov konania a vyslovil, že o výške trov konania rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Voči výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie a namieta arbitrárnosť aj nepreskúmateľnosť rozsudku. Súd prvej inštancie si na viacerých miestach arbitrárne osvojil prekvapivé závery pri vyhodnocovaní žalobcom predkladanej dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu. Žalovaný namieta, že súd prvej inštancie dospel k predčasnému nesprávnemu zovšeobecňujúcemu záveru o tom, že žalovaný tvrdí, že všetky predformulované zmluvy možno hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku. Uvedené ponímanie jeho argumentácie súdom žalovaný odmieta. Podstatou, z ktorej žalovaný vyvodzuje nekalosť obchodnej praktiky v podobe „dohody“ nie je jej predformulovanosť, ale skutočnosť, že „dohoda“ obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, pričom práve prítomnosť neprijateľných dojednaní má za následok jej neplatnosť. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje žalovaný súčasne za nepreskúmateľné, keďže neponúka odpovede na zásadné otázky, najmä na žalovaným namietanú skutočnosť, že priamo v obsahu predformulovanej časti dohody sú zakomponované neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré spotrebiteľ nemôže ovplyvniť a v dôsledku čoho je nutné dohodu hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku. S týmto sa súd prvej inštancie opomenul vysporiadať. Žalovaný taktiež v odvolaní namieta bod 25. odôvodnenia rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie konštatoval, že obchodný zástupca konajúci za veriteľa v iných konaniach uvádzal, že pri podpisovaní daných dohôd či zmlúv postupoval vždy zákonne, na dané stretnutie sa vždy telefonicky ohlásil a dlžníci predmetné dohody podpisovali po náležitom upozornení na ich obsah. Toto tvrdenie však súd nepreukazuje ani len poukazom na jedinú spisovú značku ktoréhokoľvek z týchto súdnych sporov. Práve naopak, právnomu zástupcovi žalovaného je známe, že obchodný zástupca p. E. často navštevoval dlžníkov neočakávane, predstavoval sa ako zamestnanec exekútora a jeho vyjadrenia dlžníci vnímali ako nátlakové. Súd prvej inštancie primárne vychádzal z predpokladu, že pokiaľ dlh žalovaného nebol v čase podpisu dohody premlčaný, je možné dohodu hodnotiť ako platný právny úkon bez ohľadu na prítomnosť iných závažných neprijateľných dojednaní. Takéto zužujúce ponímanie predmetnej dohody v žiadnom prípade však podľa názoru odvolateľa nemožno akceptovať. V ďalšom texte odvolania sa žalovaný zameril na konkrétne argumenty v prospech neplatnosti predmetnej dohody a to okrem poukazom na predformulované časti tejto dohody, do ktorých navyše žalobca vložil pre žalovaného zjavne nevýhodný jednostranný úkon uznania záväzku, čím bolo značne zhoršené postavenie spotrebiteľa (predĺžením premlčacej doby formou uznania dlhu) a taktiež je v predmetnej dohode uvedená rozhodcovská doložka. Žalobcovi nič nebránilo v tom, aby pripravil dohodu v súlade s právnym predpismi na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný neprijateľnosť zmluvnej podmienky predĺženia premlčacej doby formou uznania dlhu odôvodňuje najmä tým, že žalobcovi umožňuje účelové kapitalizovanie pohľadávky nárastom príslušenstva v dôsledku plynutia času a taktiež spôsobí, že drvivá väčšina priemerných spotrebiteľov už v čase uplatnenia pohľadávky na súde nedisponuje prvotnými dokumentmi o uplatnenej pohľadávke, z čoho potom žalovaný vyvodzuje neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky dodávateľa. Žalobca tiež vo formulárových dohodách necháva dlžných spotrebiteľov uznávať pohľadávky v takej sume, na ktorú nemá v celom rozsahu platný právny titul, pretože suma uvádzanej istiny (dlhu) je vyššia ako skutočná pohľadávka podložená platným právnym titulom. Žalovaný taktiež zdôraznil, že v jeho konkrétnom prípade v čase podpisu dohody dlh žalovaného premlčaný nebol a nič nebránilo žalobcovi, aby už v tom čase si uplatnil právo cestou súdu. Napriek tomu žalobca predložil žalovanému na podpis dohodu, v ktorej sa uvádza, že žalovaný má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Konanie žalobcu preto žalovaný hodnotí ako úmyselné

s cieľom oslabiť pozíciu spotrebiteľa, pričom takémuto konaniu nemožno priznať súdnu ochranu. S poukazom na túto argumentáciu sa žalovaný domnieva, že dohodu je nutné považovať za právne irelevantnú a nespôsobilú predĺžiť premlčaciu dobu. Ďalej žalovaný v odvolaní poukázal na skutočnosť, že prvoinštančný súd nesprávne odmietol závery rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/5/2015 (odvolací súd poznamenáva, že v odvolaní žalovaný nesprávne uviedol sp. zn. 2MCdo/5/2016), na ktoré žalovaný aj v štádiu prvoinštančného konania poukazoval. Predmetný rozsudok rieši skutkovo a právne situáciu, kedy došlo k podpísaniu dohody o splátkovom kalendári a uznaní záväzku v čase, keď dlh dlžníka nebol premlčaný, teda situáciu aká nastala aj v tejto prejednávanej veci. Aj napriek tomu Najvyšší súd SR konštatoval, že dohodu o splátkovom kalendári a uznaní záväzku je nutné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku a uznanie záväzku ako absolútne neplatný právny úkon pre rozpor s dobrými mravmi. Najvyšší súd uvedeným rozsudkom odmietol názor generálneho prokurátora, že uznanie nepremľčaného dlhu so súčasným uzavretím dohody o plnení v splátkach nemôže byť považované za nekalú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. V ďalšom texte odvolania žalovaný citoval z predmetného rozhodnutia najvyššieho súdu. Vzhľadom na doterajšiu argumentáciu prezentovanú žalovaným v celom konaní má tak za to, že vzniesol účinne námietku premlčania a s poukazom na uvedené navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietol v celom rozsahu a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že dohoda podľa jeho názoru spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť, čo má za následok predpoklad, že záväzok trval aj v čase uznania. Zároveň žalovaný potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojenými. V tejto súvislosti žalobca poukázal na čl. 3 Dohody, v ktorej je jednoznačne, zrozumiteľne a jasne uvedené, že „Osoby uvedené v bode 1.2 a, alebo 1.3 tejto Dohody vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.“ Žalobca ďalej argumentuje, že na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 OZ viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Na rozdiel od uvedeného, úprava obsiahnutá v § 558 OZ pre vznik vyvrátiťelnej domnienky, že dlh v čase uznania trval, vyžaduje, aby ten, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní vedel. Z uvedeného mal tak žalobca za zrejmé, že ak by aj žalovaný v čase uznania dlhu nevedel o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta OZ, t.j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10 - ročnej premlčacej doby, v takomto prípade nastupuje. Z uvedeného dôvodu sa žalovaný nemôže brániť námietkou premlčania. Žalobca zastáva názor, že tvrdenie, že dohoda obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá predlžuje premlčaciu dobu na 10 rokov, je nesprávne. Predmetná dohoda neobsahuje ustanovenie, na základe ktorého sa žalobca so žalovaným dohodli na predĺžení premlčacej doby na 10 rokov. Obsahom dohody je uznanie dlhu zo strany žalovaného, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. Ďalej žalobca uvádza, že nakoľko bola predmetná pohľadávka uplatnená na všeobecnom súde, nepovažuje za potrebné skúmať platnosť rozhodcovskej doložky. Aj v prípade, že by rozhodcovská doložka nebola uzatvorená platne, nespôsobuje neplatnosť celej dohody, ale výlučne neplatnosť rozhodcovskej doložky. Ďalej žalobca uvádza, že uplatnenú pohľadávku podrobne špecifikoval v podaní zo dňa 28.05.2013 a uzavretím dohody nedošlo k navýšeniu pohľadávky, ale k uznaniu záväzku vo výške, v ktorej bola postúpená na žalobcu. Žalobca si v dôsledku plynutia času v súlade so zákonom uplatňoval úroky z omeškania. Zároveň žalobca uviedol, že mu nie je zrejmé, akým spôsobom môže veriteľ ovplyvniť skutočnosť, že v čase uplatnenia pohľadávky na súde dlžník nedisponuje prvotnými dokumentmi. Skutočnosť, či si dlžník archivuje alebo nearchivuje zmluvy, z ktorých mu plynú povinnosti, je výlučne jeho zodpovednosťou. Žalobca sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil.

4. Na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu reagoval žalovaný procesným stanoviskom, v ktorom uviedol, že žalobca mal snahu prezentovať formulárovú dohodu ako legitímny spôsob uznania dlhu a predĺženia premlčacej doby, poukazujúc na inštitúty klasickej civilistiky - uznanie práva dlžníkom podľa ustanovenia

§ 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, respektíve poukazujúc na dohodu o uznaní dlhu podľa ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka. Snahu o uznanie dlhu zo strany žalobcu formou predkladanej dohody o splátkovom kalendári a uznaní záväzku považuje žalovaný naďalej za nekalú obchodnú praktiku, pričom detailné odôvodnenie je uvedené na niekoľkých miestach súdneho spisu (vyjadrenie vedľajšieho účastníka zo dňa 22.11.2012, vyjadrenie žalovaného a vedľajšieho účastníka zo dňa 4. 4. 2013, vyjadrenie žalovaného a vedľajšieho účastníka k odvolaniu zo dňa 24. 1. 2014, odvolanie žalovaného zo dňa 5. 4. 2016, odvolanie žalovaného zo dňa 21. 12. 2017), ako aj na vytýčených pojednávaniach. Taktiež tvrdenia žalobcu, že nepovažuje potrebné skúmať rozhodcovskú doložku obsiahnutú v dohode žalovaný odmieta. Je to práve kombinácia viacerých neprijateľných podmienok, ktorá spôsobuje, že dohoda je neplatným právnym úkonom. Žalovaný tak má za to, že je nutné dôsledne sa zaoberať celou zmluvnou skladbou dohody a až potom vyvodzovať právne závery. Naďalej žalovaný považuje rozsudok súdu prvej inštancie za nesprávny, arbitrárny a odporujúci právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Vzhľadom na doterajšiu argumentáciu prezentovanú žalovaným a vedľajším účastníkom v celom spore mal žalovaný za to, že v konaní vzniesol účinne námietku premlčania, ktorú aj náležite odborne odôvodnil. Naďalej preto tvrdí, že je nevyhnutné žalobu zamietnuť v celom rozvahu ako nedôvodnú.

5. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného naďalej trvá na svojich doterajších vyjadreniach a má za to, že v nich dostatočne reagoval na tvrdenia žalovaného. K namietanej rozhodcovskej doložke uvedenej v Dohode o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach žalobca uvádza, že aj v prípade, že ju súd bude skúmať a vyhodnotí ju ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda bude dohodu v tejto časti považovať za neplatnú (hoci žalobca má za to, že v prípade, že nárok nebol uplatnený na rozhodcovskom súde to nie je potrebné), toto konštatovanie súdu nespôsobuje neplatnosť celej dohody, ale výlučne konkrétnej neprijateľnej zmluvnej podmienky.

6. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku I. a v závislom výroku III. o trovách prvoinštančného konania podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietol a o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa procesného úspechu strán sporu v nadväznosti na zamietnutie žaloby a plný procesný úspech žalovaného.

7. Predmetom daného sporu bol peňažný nárok žalobcu, ktorý sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu pôvodne uplatnenú istinu vo výške 2328,98 eur spolu s príslušenstvom z titulu neuhradeného zostatku úveru zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX, uzatvorenej dňa 26.02.2008 medzi právnym predchodcom žalobcu (spoločnosťou GE Money, a.s. so sídlom v Bratislave, ako pôvodným veriteľom) a žalovaným, na základe ktorej právnym predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 50 000,- Sk (1.659,70 eur) a žalovaný sa zaviazal úver vrátiť v pravidelných 72 mesačných splátkach vo výške 1112,- Sk s dátumom prvej splátky do 26.3.2008 a dátumom každej ďalšej platby k 26. dňu v mesiaci. Žalovaný si svoju zmluvnú povinnosť splácať úver riadne a včas nesplnil a došlo k zosplatneniu úveru, čím bola platnosť zmluvy ukončená. Právnym predchodca žalobcu postúpil svoju pohľadávku na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.9.2009 na žalobcu. Súd na základe čiastočného späťvzatia pripustil zmenu žaloby a predmetom sporu tak zostal nárok žalobcu na zaplatenie istiny vo výške 1290,80 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania z jednotlivých splatných splátok úveru počnúc od 27.7.2009 a s poslednou splátkou 27.2.2012 do zaplatenia. Po postúpení pohľadávky bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 21.6.2010, ktorej obsahom bolo v bode 2. uznanie záväzku, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.2.2008 vo výške 1.615,98 eur a v bode 3. predmetnej dohody bol dojednaný splátkový kalendár, v ktorom sa žalovaný zaviazal zaplatiť predmetný úver splátkami vo výške 50 eur mesačne s dátumom splátky vždy k 15- temu dňu v mesiaci, pričom dátum prvej splátky bol dojednaný k 15.7.2010. Žalovaný namietal zákonnosť a dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu najmä s poukazom na jeho rozpornosť so spotrebiteľským právom a neprijateľnosť dojednaných zmluvných podmienok tak v zmluve o úvere, ako aj v dohode o uznaní záväzku, pričom vzniesol v spore aj námietku premlčania uplatneného nároku a tvrdil, že pokiaľ je dohoda, ktorou malo dôjsť k uznaní záväzku žalovaným, absolútne neplatný právny úkon pre jej neprijateľnosť a rozpor s dobrými mravmi a aj ako nekalá obchodná praktika žalobcu, nedošlo k zákonným následkom vyplývajúcim z tohto právneho úkonu a to k predĺženiu premlčacej doby

podľa ustanovenia § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka a žaloba bola podaná po uplynutí všeobecnej premlčacej doby.

8. Okresný súd vo veci meritórne rozhodol rozsudkom č.k. 10Cb/1/2013-137 zo dňa 22.11.2013, ktorým súd žalobu zamietol v celom rozsahu ako nedôvodnú v dôsledku premlčania uplatneného nároku. Predmetný rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený Krajským súdom v Banskej Bystrici uznesením č.k. 14Co/415/2014-229 zo dňa 07.09.2015 z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, nepresvedčivosti odôvodnenia a rozpornosti dôvodov, na základe ktorých okresný súd rozhodol a nárok žalobcu v celom rozsahu zamietol. Odvolací súd vytýkal súdu prvej inštancie, že pokiaľ nárok zamietol z dôvodu uplynutia všeobecnej premlčacej doby bez toho, aby sa riadne, preskúmateľne a argumentačne presvedčivým spôsobom vysporiadal, z akého zákonného dôvodu a na základe akých právnych úvah nepovažuje za potrebné prihliadať v konaní na premlčaciu dobu upravenú v § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to napriek tomu, že súdu bol predložený ako listinný dôkaz Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 21.06.2010, je rozsudok súdu nepreskúmateľný a dôvody jeho rozhodnutia nedostatočné a predčasné, pretože súd len konštatoval, že táto dohoda je neplatná, avšak neuviedol dôvody, pre ktoré prijal tento právny názor. Odvolací súd navyše konštatoval aj vnútornú rozpornosť rozsudku, pretože z jeho obsahu nie je zjavné, ktorú konkrétnu do úvahy pripadajúcu premlčaciu dobu súd skutočne v rozhodnutí zohľadnil a kedy presne považoval (ktorým dňom) nárok žalobcu za premlčaný.

9. Po vrátení veci súd prvej inštancie opätovne vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 10Cb/1/2013 - 286 zo dňa 22.03.2016 tak, že žalobe v znení jej úpravy v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby, vyhovel. Žalobu zamietol len v nepatrnej časti úroku z omeškania. Krajský súd v Banskej Bystrici v dôsledku odvolania uznesením č. k. 14Co/302/2016-319 zo dňa 24.01.2017 opätovne zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V predmetnom rozhodnutí odvolací súd konštatoval správnosť úvah prvoinstančného súdu ohľadne záverov o absencii zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadovaných zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a teda aj záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v súlade s § 4 ods. 3 citovaného zákona. Odvolací súd však ohľadom konštatovania platnosti dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu považoval závery prijaté súdom prvej inštancie za predčasné a v ďalšom konaní uložil súdu, aby z hľadiska posúdenia platnosti uznania záväzku zo strany dlžníka doplnil dokazovanie s cieľom ozrejmiť, za akých okolností bola predmetná dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 21.06.2010 podpisovaná a či sú opodstatnené argumenty žalovaného, že danú dohodu podpisoval pod tlakom a uvádzaný do omylu s vyhrážkou, že pokiaľ nepodpíše „bude daný exekútorovi“. V danom smere odvolací súd uložil súdu vypočuť svedka p. E. ku konkrétnym okolnostiam uzatvárania danej dohody a prípadne zvážiť predvolanie manželky žalovaného, ktorá podľa vyjadrenia žalovaného mala byť pri podpise dohody prítomná.

10. Odvolací súd konštatuje, že po vrátení veci a doplnení dokazovania súd prvej inštancie rozhodol následným rozsudkom č.k. 10Cb/1/2013-436 zo dňa 14.11.2017 zhodne s výrokmi predošlého rozsudku č. k. 10Cb/1/2013 - 286 zo dňa 22.03.2016 a aj po doplnení dokazovania súd prvej inštancie naďalej zotrval na právnom názore, že Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 21.06.2010 je nutné považovať za platný právny úkon, ktorý nie je v rozpore so spotrebiteľským právom a bol vykonaný v súlade s ustanoveniami § 558 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ súd prvej inštancie posudzoval zmluvu o úvere zo dňa 26.02.2008, uzatvorenú medzi pôvodným veriteľom a žalovaným, ako zmluvu spotrebiteľskú a podliehajúcu tak ustanoveniam lex generalis § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj režimu osobitnej právnej úpravy zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských zmluvách v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia posudzovanej zmluvy, v tomto smere už odvolací súd vo svojich predošliach rozhodnutiach, ktorými zrušoval predchádzajúce rozsudky súdu prvej inštancie, zaujal záväzné právne stanovisko s tým, že jednoznačne sa jedná o spotrebiteľský vzťah, ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere a aj závery súdu o jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti z dôvodu absencie zákonom obligatórne požadovaných obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských zmluvách, boli odvolacím súdom vyhodnotené ako vecne správne. Spotrebiteľský charakter a skutočnosť, že poskytnutý spotrebiteľský úver je nutné v danej veci považovať za bezúročný a bezpoplatkový, tak už nie je predmetom toho odvolacieho konania.

11. Odvolací súd, vychádzajúc z konkrétnych odvolacích dôvodov žalovaného

(s poukazom na ustanovenie § 379 a § 380 CSP), sa zameral predovšetkým na skúmanie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v časti, v ktorej súd venoval pozornosť súdному prieskumu platnosti Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání závazku zo dňa 21.06.2010 a to najmä s akcentom na platnosť uznania závazku zo strany žalovaného, ktoré má zásadný vplyv na posúdenie dôvodnosti vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku žalobcu a vyriešenie pre výsledok sporu zásadnej otázky, či na daný prípad je nutné aplikovať všeobecnú premlčaciu dobu vyplývajúcu z ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka (trojročnú), alebo ustanovenie § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka (desaťročnú premlčaciu dobu v dôsledku uznania závazku zo strany dlžníka).

12. Podľa ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

13. Podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

14. S poukazom základné princípy civilného sporového procesu obsiahnuté v čl.2 ods. 1, 2 a 3 Civilného sporového poriadku, ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihladnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

15. Pokiaľ sa súd prvej inštancie zamerl na skúmanie platnosti dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání závazku zo dňa 21. 6. 2010, túto súd vyhodnotil na základe dôvodov obsiahnutých v bode 26. odôvodnenia rozsudku ako platnú a to aj s prihliadnutím na nutnosť podrobiť tento právny úkon spotrebiteľskému právu. Súd prvej inštancie mal za to, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání závazku nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a nie je ju možné hodnotiť ani ako nekalú obchodnú praktiku žalobcu, ako dodávateľa. Súčasne súd vyhodnotil, že uznanie závazku obsiahnuté v predmetnej dohode v bode 2 obsahuje všetky obligatórne náležitosti ktoré zákonodarca v ustanovení § 558 Občianskeho zákonníka vyžaduje pre platnosť takéhoto uznávacieho prejavu dlžníka, pretože z uznania je zrejmé, z akého dôvodu vznikla pohľadávka žalobcu, pohľadávka žalobcu je presne vymedzená číslom zmluvy a dátumom uzavretia zmluvy, ako aj výškou poskytnutého úveru. Súčasne súd konštatoval, že predmetnú dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání závazku je možné považovať za individuálne dojednanú, pretože žalovaný ako spotrebiteľ mal možnosť (pokiaľ by venoval obsahu predmetnej dohody čo i len minimálnu pozornosť) oboznámiť sa s obsahom tejto dohody, podpísať jej obsah alebo nie, pričom z obsahu tejto dohody muselo byť spotrebiteľovi zrejmé, o aký právny úkon ide, nakoľko predložená dohoda je koncipovaná len na jednom liste, spísaná písmom primeranej veľkosti a je formulovaná jasným a určitým spôsobom, pričom každý bod zmluvy je osobitne označený väčším písmom. Súd prvej inštancie tak vychádzal zo záveru, že predmetná dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání závazku zo dňa 21. 6. 2010 je platná, individuálne dojednaná, neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a nie je nekalou obchodnou praktikou veriteľa.

16. Odvolací súd poznamenáva, že žalovaný v priebehu konania pred súdom prvej inštancie poukazoval na viaceré judikáty všeobecných súdov, v ktorých súdy judikovali právoplatnými rozsudkami neplatnosť obdobných dohôd o uzavretí splátkového kalendára a uznání závazku a to z dôvodu ich rozporu so spotrebiteľským právom, pričom súdy výslovne aj konštatovali, že takáto praktika veriteľa je v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku a je možné hodnotiť ju ako nekalú obchodnú praktiku dodávateľa. Odvolací súd vychádzajúc z konkrétnych dôvodov odvolania konštatuje, že žalovaný aj v štádiu prvoinštančného konania poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/5/2016 zo dňa 30. 5. 2016, ktorý aj súdu predložil, na závery ktorého žalovaný poukázal aj v odvolaní a namietal, že súd prvej inštancie sa týmto judikátom žiadny spôsobom nevysporiadal. Odvolací súd s poukazom na citovaný článok 2 ods. 3 Civilného sporového poriadku poznamenáva, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku v bode 28. mal snahu vysporiadať sa s argumentáciou žalovaného, ktorý poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov, v ktorých bola predmetná dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání závazku už posúdená ako nekalá obchodná praktika, avšak

súd uviedol, že žalovaným predložené rozhodnutia všeobecných súdov, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nemožno na daný právny a skutkový stav aplikovať z dôvodu, že vo všetkých predložených rozhodnutiach dohody riešili skutkovo a právne inú situáciu, kedy spotrebiteľia uznali predmetnou dohodou už premlčaný dlh, o ktorej skutočnosti nemali vedomosť. Toto sa netýka prejednávanej veci, nakoľko žalovaný v konkrétnom prípade dohodou neuznal premlčaný dlh. Odvolací súd však v súvislosti s odôvodnením obsiahnutým bode 28. rozsudku konštatuje, že súd prvej inštancie sa celkom zjavne dôsledne nezaoberal najmä predloženým rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 MCdo/5/2016 zo dňa 30. 5. 2016, pretože vzhľadom na skutkové a právne skutočnosti riešené v predmetnej veci najvyšším súdom, by vysvetlenie súdu prvej inštancie, z akých dôvodov neprihliadol na tento judikát Najvyššieho súdu SR, zjavne neobstalo.

17. Rozsudkom Najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/5/2015 zo dňa 30. 5. 2016 Najvyšší súd SR, ako súd dovolací, rozhodoval o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom 851 02 Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom 851 01 Bratislava, Pajštúnska 5, IČO : 36 613 843 voči žalovaným - spotrebiteľom na tom právnom a skutkovom základe, že v tejto veci právny predchodca žalobcu (GE Money, a.s. Bratislava) uzatvoril so žalovanými dňa 6. 8. 2008 zmluvu o úvere, ktorou úverový veriteľ poskytol dlžníkom úver v zmysle dojednaných zmluvných podmienok. Vzhľadom na neplnenie podmienok splácania úveru bola dňa 13. augusta 2010 v predmetnej veci uzatvorená dohoda o splátkovom kalendári a uznaní záväzku, v ktorej žalovaní v 1. a 2. rade, ako úveroví dlžníci, uznali čo do právneho dôvodu a výšky záväzok voči žalobcovi a vyhlásili, že majú vedomosť o premlčaní dlhu. Súd prvej inštancie (v predmetnej veci Okresný súd Vranov nad Topľou) považoval predmetnú zmluvu o úvere za spotrebiteľskú zmluvu a konštatoval, že k uznaniu dlhu žalovanými došlo v čase, keď dlh ešte nebol premlčaný - premlčacia doba začala v danom prípade plynúť dňa 20. marca 2009 a pri všeobecnej premlčacej dobe (s poukazom na ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka) uplynula dňa 20. marca 2012. K uznaniu záväzku žalovanými došlo v písomnej forme a to na formulárovom tlačive žalobcu a v tejto veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaní neuznali dlh platne tak, ako to predpokladá ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd ďalej, citujúc z predmetného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konštatuje, že generálny prokurátor Slovenskej republiky, ktorý inicioval konanie o mimoriadnom dovolaní, na základe podnetu žalobcu namietal nezákonnosť predmetného rozhodnutia a nesprávne právne posúdenie súdmi nižšieho stupňa okrem aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka na ochranu spotrebiteľa, aj v otázke platnosti uznania dlhu žalovanými. Zastával názor, že uznanie nepremľčaného dlhu so súčasným uzavretím dohody o plnení v splátkach, nemôže byť považované za nekalú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa právne i argumentačne podrobne v predmetom rozhodnutí vysporiadal jednak so spotrebiteľským charakterom zmluvy o úvere, ako aj s nutnosťou aplikovať na daný zmluvný vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka nielen na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ale aj ohľadom posúdenia premlčania práv z právneho vzťahu založeného touto zmluvou, no čo je zásadné z hľadiska posudzovanej veci, Najvyšší súd SR sa zaoberal v predmetnom rozhodnutí aj platnosťou dohody o uznaní záväzku dlžníkmi. Preskúmaním veci dovolací súd zistil, že Dohoda bola so žalovanými uzavretá formou formuláru, ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka. Predmetný formulár obsahuje viacero právnych vzťahov ako napr. jednostranné prejavy uznania záväzku, prehlásenie o vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch a dvojstranné právne úkony o dohode o splátkach a dohode o uzavretí rozhodcovskej doložky. Dovolací súd sa plne stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že skrytým cieľom tejto dohody bolo dosiahnutie uznania záväzku a tým aj predĺženia premlčacej doby na uplatnenie nároku žalobcu na 10 rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo. Zámer dosiahnuť uznanie záväzku a predĺženie premlčacej doby na uplatnenie nároku žalobcu aj dovolací súd hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto inštitútu, a to tak nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Dovolací súd sa teda stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že uznanie záväzku ako právny úkon je za uvedených okolností v rozpore s dobrými mravmi a preto absolútne neplatné (§ 39 OZ <.).

18. Odvolací súd nad rámec už uvedeného dodáva, že je možné stotožniť sa s odvolacím argumentom, že postup veriteľa, ktorý v čase, kedy už mal vedomosť o nesplácaní záväzku dlžníkom, avšak v čase, kedy ešte dlh premlčaný nebol, si pohľadávku v súlade so zásadou obozretného podnikania a korektného postupu veriteľa v zmysle platnej právnej úpravy neuplatnil pohľadávku voči dlžníkovi na súde, ale predložil mu na podpis dohodu, ktorou mal dlžník - spotrebiteľ uznať záväzok, prehlásiť v nej súčasne,

že „má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch“ napriek tomu, že v čase tohto prehlásenia dlh ešte premlčaný nebol a to pod zámienkou pre spotrebiteľa (zdanlivo) výhodného splátkového kalendára, je celkom zjavne možné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku, pretože táto bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a podstatným spôsobom ovplyvňuje práva spotrebiteľa. Odvolací súd pri hodnotení tejto praktiky dodávateľa voči spotrebiteľovi vychádza z obsahu smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu. V zmysle bodu 17. tejto smernice, je žiaduce, aby tie obchodné praktiky, ktoré sú za každých okolností nekalé, boli identifikované, aby sa poskytla väčšia právna istota. V bode 18 preambuly táto smernica definuje kritérium priemerného spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov, ako ho vykladal Súdny dvor, obsah ochrany je zameraný na zabránenie zneužívania spotrebiteľov, ktorých vlastnosti ich robia obzvlášť zraniteľnými voči nekalým obchodným praktikám. Pri posudzovaní tejto praktiky odvolací súd považuje za zásadné, že existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ podpíše dokument, ktorým je zastieraný skutočný zámer veriteľa, sledujúc dosiahnutie splátok, ktorý zahŕňa pre neho celkom zjavne nevýhodné ďalšie „dohody“, prehlásenia či uznanie, čo nie je postup v súlade s odbornou starostlivosťou dodávateľa. Skutočným sledovaným cieľom a úmyslom dodávateľa aj v danej veci nebola snaha o ústretovosť s cieľom dosiahnuť dohodu o ďalšom splácaní dlhu a ponúknuť spotrebiteľovi výhodu splátkového kalendára, ale dosiahnutie písomného uznávacieho prejavu spotrebiteľa majúceho za následok predĺženie premlčacej doby z trojročnej na desaťročnú, ktorý sa v čase uznania vzdáva vopred svojho práva a značne ho takýmto právnym úkonom oslabuje, pričom o skutočných dôsledkoch takéhoto právneho úkonu nemá ani len všeobecnú právnu vedomosť. Pri uzavretí predmetnej dohody neboli celkom zjavne dodržané princípy dobromyseľnosti a čestnosti a odvolací súd sa nestotožňuje ani s tvrdením, že išlo o individuálne dojednanú dohodu so spotrebiteľom. Už samotný formulárový obsah tejto dohody takýto záver vylučuje, pretože v texte dohody sú už vopred dodávateľom naformulované pre neho výhodné závažné prehlásenia dlžníka napr. o jeho „vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch“, hoci dlh v čase predloženia na podpis ešte premlčaný v konkrétnom prípade ani nebol, čo je potom zrejmé, že formulár bol všeobecný a nezohľadňoval konkrétneho spotrebiteľa, konkrétne individuálne okolnosti tej- ktorej zmluvy o úvere a spotrebiteľ nemal reálnu možnosť takého „prehlásenie“ aj v prípade, že by si bol vedomý jeho nepravdivosti, vylúčiť. Všetky uvedené skutočnosti, v nadväznosti na závery obsiahnuté v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/5/2015 zo dňa 30. 5. 2016, vedú odvolací súd k jednoznačnému záveru, že, konanie veriteľa je nekalou obchodnou praktikou a konaním v rozpore s dobrými mravmi a požiadavkou odbornej starostlivosti a uznanie záväzku žalovaným je absolútne neplatné s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka.

19. Odvolací súd tak vzhľadom na uvedené skutočnosti a dôvody, s poukazom na predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako vyššej súdnej autority, ktoré rieši právne i skutkovo úplne totožnú vec ako je v prejednávanej veci a s prihliadnutím na článok 2 ods. 1, 2 a 3 Civilného sporového poriadku pri konštatovaní, že závery obsiahnuté v predmetnom judikáte neboli neskoršou judikatúrou Najvyššieho súdu SR prehodnotené a prekonané, potom konštatuje, že závery súdu prvej inštancie obsiahnuté v napadnutom rozsudku nemôžu obstať. Súd prvej inštancie sa predovšetkým nevyssporiadal dostatočne presvedčivo, z akého dôvodu neprihliadol na ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov a vyšších súdnych autorít za obdobných (dokonca úplne totožných) právnych a skutkových okolností ako je v prejednávanej veci a pokiaľ súd prvej inštancie neprihliadol na závery obsiahnuté v citovanom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 MCdo/5/2015 zo dňa 30. 5. 2016, na ktorý navyše žalovaný výslovne v priebehu sporu pred súdom prvej inštancie poukazoval, je právne posúdenie danej veci súdom prvej inštancie vecne nesprávne.

20. Odvolací súd tak konštatuje, že aj v danej veci je nutné Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 21. 6. 2010, ktorou žalovaný ako spotrebiteľ okrem iného aj uznal záväzok vyplývajúci z posudzovanej zmluvy o úvere uzatvorenej s právnym predchodcom žalobcu dňa 26. 2. 2008, posúdiť ako nekalú obchodnú praktiku a v súlade so závermi vyslovenými dovolacím súdom je nutné uznanie záväzku ako právny úkon vykonaný za uvedených okolností hodnotiť ako rozporný s dobrými mravmi a preto absolútne neplatný s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka. Z neplatného právneho úkonu nevyplývajú žiadne práva ani povinnosti a preto uznanie záväzku obsiahnuté v dohode zo dňa 21. 6. 2010 nemôže mať zákonom predpokladané právne dôsledky (§ 558 OZ) a preto ani premlčaciu dobu v dôsledku vznesenej námietky premlčania žalovaným nemožno posudzovať podľa ustanovenia § 110 ods. 1 vety druhej Občianskeho zákonníka a na danú vec aplikovať

10 ročnú premičiaciu dobu plynúcu odo dňa, keď by k uznaniu záväzku došlo. Vzhľadom na absolútne neplatné uznanie záväzku dlžníkom je potom premičanie uplatneného nároku žalobcu nutné právne posúdiť podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka s prihliadnutím na všeobecnú premičiaciu dobu, ktorá je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Odvolací súd konštatuje, že v spore bolo žalobcom tvrdené, že k vyvolaniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu dňom 1. 11. 2008, pričom súd prvej inštancie v bode 9. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že táto skutočnosť bola preukázaná z platobnej histórie úveru, pričom nebola v spore ani zo strany žalovaného namietaná či spochybnená. Odo dňa 1. 11. 2008 tak začala plynúť všeobecná trojročná premičacia doba na uplatnenie nároku vyplývajúceho z posudzovanej zmluvy o úvere, ktorá márne uplynula dňom 1. 11. 2011. Pokiaľ bola žaloba v predmetnej veci podaná na Okresnom súde Žiar nad Hronom dňa 13. 7. 2012, ide celkom zjavne o oneskorene podanú žalobu a žalovaný dôvodne namietal premičanie uplatneného nároku. Odvolací súd z uvedeného dôvodu premičania uplatneného nároku zamietol žalobu žalobcu ako oneskorene podanú.

21. V nadväznosti na plný procesný úspech žalovaného v spore tak bolo nevyhnutné zmeniť aj výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie a s poukazom na mierou procesného úspechu strán sporu podľa ustanovenia § 255 Civilného sporového poriadku odvolací súd vyslovil, že žalobca je povinný zaplatiť plne procesne úspešnému žalovanému náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením.

22. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností na základe dôvodov obsiahnutých vyššie potom rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom meritórnom výroku I., ako aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania III. podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietol a o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa procesného úspechu strán sporu v nadväznosti na zamietnutie žaloby a plný procesný úspech žalovaného.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalobca, ako procesne neúspešná strana v odvolacom konaní, je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).